

IVANA PEROUTKOVÁ

KRISTIÁN
a **kocour**

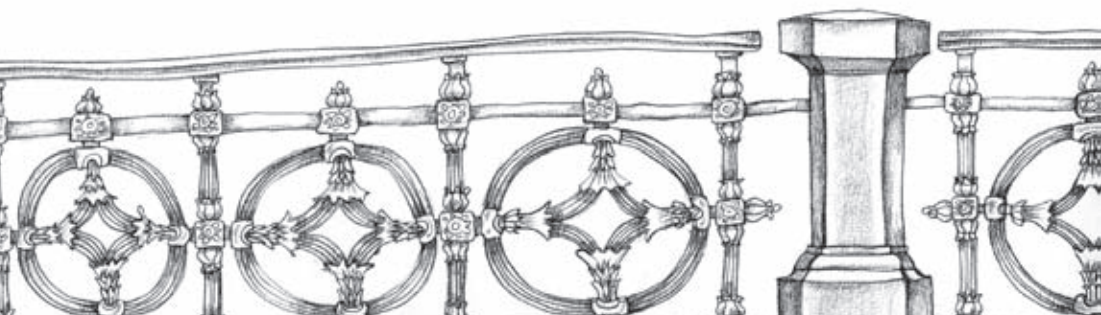
TEO

Ilustrovala Barbora Kyšková

albatros

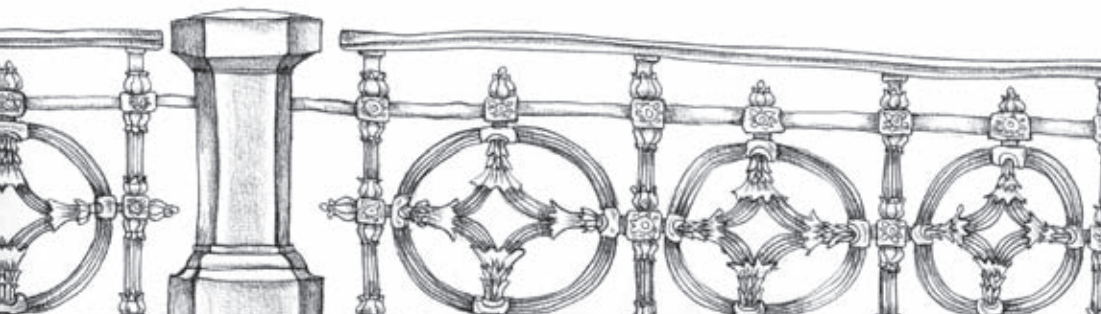
Albatros

IVANA PEROUTKOVÁ

KRISTIÁN
a kocour

TEO

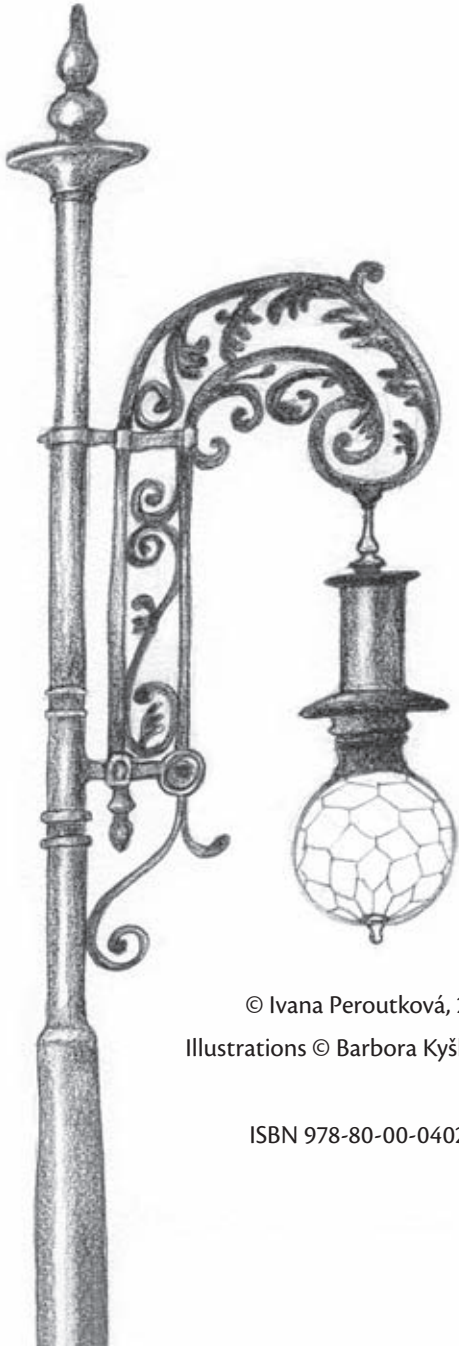
IVANA PEROUTKOVÁ

KRISTIÁN
a kocour

Ilustrovala Barbora Kyšková

Albatros

© Ivana Peroutková, 2015
Illustrations © Barbora Kyšková, 2015

ISBN 978-80-00-04028-8

Jak Kristián našel nejlepšího kamaráda

TY MŮJ LENOCHU, TAK UŽ SE PROBER!“ volala vždycy maminka, když se Kristiánovi nechtělo vstávat do školy. „Slyšíš mě? Že tě poleju vodou!“ varovala, ačkoliv to asi nikdy nemyslela vážně.

Ale teď už byly naštěstí prázdniny. Maminka ráno odešla do butiky, kde prodávala oblečení, a Kristián si ještě hořel v posteli. Přetáhl si deku přes hlavu a úzkou škvírou pozoroval Tea.

Jaká to byla nádhera, nemuset pospíchat na vyučování a potajmu sledovat tohoto zázračného černého kocoura!

Zrovna lovil mouchu. Přikrčil se jako malá tygří šelmička. Těsně nad zemí pomalu našlápl a udělal několik tichých kroků. Šikmé jantarové oči přesně zamířily. Svaly se napnuly. A najednou bleskově vyskočil do výšky a chňapl. Spolkl tu mouchu jako nic a čumáček se mu trochu udiveně i nelibě protáhl.

Kristián se pod dekou blaženě zasmál. A hned si vzpomněl, jak Tea loni na podzim objevil.

Tenkrát celý den pršelo. Nahoře zakaboněná obloha, dole chodníky plné louží a mezitím vytrvalý liják. Ulice, tramvaje, domy, celá Praha se zahalila do šedi. Kristián se loulal ze školy a bylo mu v tom dešti hezky smutno. Schválně šlapal do louží a poslouchal, jak mu v teniskách čvachtá voda. Tak došel úplně promočený do starého domu, kde bydlel. Kdyby rovnou vyšlapal čtyři patra, byl by doma, docela nahoře v malém podkrovním bytě. Ale on to neudělal. Místo toho zamířil přízemní chodbou na dvůr.

Bůhvíproč. Někdy měl zkrátka nutkání vejít na dvůr, jako by se bál, že pokud ho mine, propásne něco velmi důležitého.

Takže vstoupil a rozhlídl se kolem. Nic překvapujícího tu však k vidění nebylo. Jen opuštěný deštivý prostor uzavřený zadními trakty oprýskaných domů. Vpravo se krčila ztrouchnivělá kůlna a uprostřed stálo několik holých stromů. Křivolaké větve se mokře leskly a v tichu pleskaly kapky.

Vtom se ozvalo žalostné zamňoukání.

Znělo tak zkroušeně, tak prosebně, až se Kristiánovi sevřelo srdce. Po zvuku došel ke kůlně. Dvířka zavržala a ze tmy zavavřela zatuchlá vlhkost. Chlapec zapátral ve stínech navršených krámů. A v tu chvíli se mu o nohy otřelo jakési vyzáblé tělíčko. Sklonil se a vzal ho do náruče. Hebké černé tlapky se mu ovíly kolem krku, drsný růžový jazýček mu olízl vodu z obličeje. Pak se jedna tlapka dotkla Kristiánova nosu a šikmé jantarové oči se upřeně zahleděly do těch hnědých, Kristiánových.

„Já věděl, že na ten dvůr mám dneska zajít,“ vydechl si šťastně Kristián.

Od prvního okamžiku si Tea zamiloval.

To jméno vymyslela maminka. Vlastně ho ani nevy-mýšlela. Jakmile nalezeného kocourka poprvé spatřila, řekla: „Bude to Teo.“

„Teo?“ opakoval udiveně Kristián.

„Než ses narodil, vybrala jsem pro tebe dvě jména. Nejkrásnější jména, mezi kterými jsem váhala. Kristián a Teodor. Prostě Teo,“ vysvětlila maminka.

„Jsem rád, že nejsem Teodor,“ zasmál se Kristián. „Ale Teo se mi líbí. Teo! Teo!“ zkusil zavolat.

Černý kocour otočil hlavu a nastražil uši, jako by na nové oslovení slyšel. A to Kristián zdaleka netušil, jaké další nevidané schopnosti v sobě Teo skrývá.

Následující sobotu si chlapec mohl konečně zase pospat. Ráno se obloha projasnila. Deštivé období skončilo a do pokojíčku zasvítilo podzimní slunce. Pronikalo sem ze dvora skrz nejvyšší větve opadaných stromů a budilo lenivého spáče ze sladké dřímoty.

„Ještě ne, prosím, prosím,“ zamumlal Kristián a otočil se na druhý bok.

Jenže potom se ozvalo zamňoukání, a to Kristiána přece jen probralo. Podíval se k oknu a užasl. Teo stál na parapetu vzpřímeně jako svíčka a jeho černý kožich ve slunci zářil nazlátlou medovou barvou.

Stál tam jako malý bůžek, stvoření z jiné planety, posel z vesmíru, který Kristiánovi přiletěl oznámit nějakou tajnou zprávu. Největší tajemství. Něco, o čem doposud nikdo nic nevěděl.

„Teo?!“ pronesl nejistě Kristián.

Snad se i trošku bál. Nebo spíš cítil respekt. Ostych a úcty. Ale Teo se už postavil na všechny čtyři tlapky a jako správný kocour dlouhým plavným skokem přistál v posteli.

„Ty jsi teda zvláštní,“ pohládl ho láskyplně Kristián a náhle mu v hlavě bleskl nápad.

Vyndal ze skříně kousek zatočeného drátu a vytvořil z něj docela souměrný kruh. Jednou rukou ho zvedl do výšky a v druhé držel pamlsek.

„Teo, skoč! Skoč!“ vybídl kocoura.

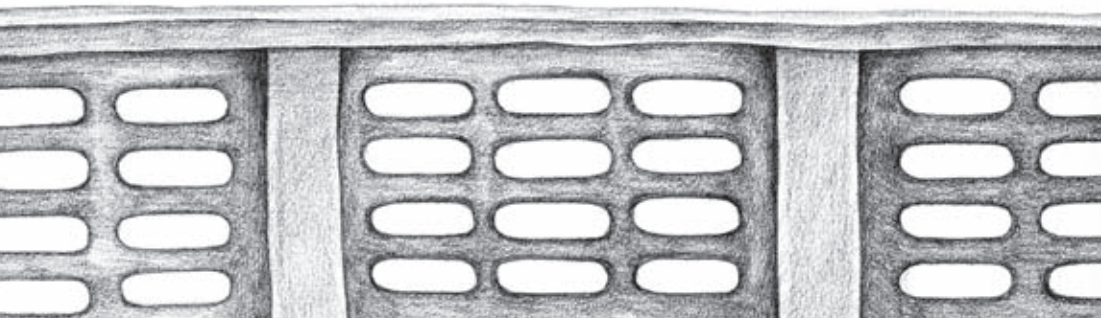
Ten však prošel pod obručí naprosto netečně.

„Ne, ne, ne,“ vrtěl hlavou Kristián. „Musíš proskočit. Chápeš?“

Kristián protáhl kocourovo tělo skrz obruč a dal mu za odměnu pamlsek. A znovu lákal: „Teo, skoč! Skoč!“

Ani napodruhé neuspěl. Ani napotřetí, napočtvrté, ani popáté ne. Přesto se Kristián nevzdával a trpělivě zkoušel pořád dokola: „Teo, skoč! Skoč!“

Celé dopoledne kocoura cvičil. A pak znenadání, jakoby

samozřejmě, Teo obručí lehce proskočil a Kristián nevěřičně zalupal po dechu.

„Já to věděl!“ zajásal. „Já věděl, že to dokážeš!“

Od tohoto okamžiku si byl docela jistý, že jeho kocour je zázračný.

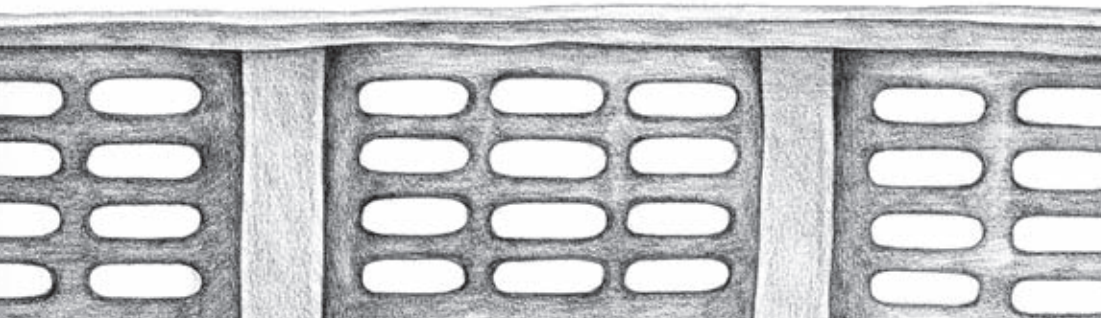
Během zimy Kristián naučil Tea spoustu nejrůznějších kousků. Na jaře koupil malé kšíry a vodil kocoura na procházky. V noci spal Teo na polštáři vedle Kristiánovy hlavy. Ti dva k sobě už nerozlučně patřili. A právě proto se Kristián v koutku duše obával, jestli se v jejich domě náhodou neobjeví cedule, která bude začínat slovy:

*Ztratil se černý kocour s šikmýma jantarovýma očima.
Nálezce bohatě odměním. Volejte na číslo...*

Kristián by měl určitě špatné svědomí, ale nezavolal by. Žádná taková cedule se naštěstí neobjevila. A tak se teď Kristián blaženě usmíval pod dekou.

„Teo, nedáme si snídani?“ zavolal.

Černý kocour sám napřed zamířil do kuchyně.

Kristián peče koláč a má obavy

V podkrovním bytečku se nenacházela obvyklá kuchyň s oknem. Na konci dlouhé chodby byl umístěný malý kuchyňský kout se starým sporákem, dřezem a ledničkou. Z chodby vedly i dveře do dvou pokojů. Ten menší patřil jenom Kristiánovi. Ten sousední napůl mamince a napůl oběma, protože tu stál jídelní stůl. Rádi u něj společně večereli a někdy si povídali dlouho do noci. A hlavně – od té doby, co s nimi žil Teo, měli o jednoho společníka navíc.

„Teo, koukej, jakou dostaneš dobrotu!“ ukázal Kristián a přihodil ke granulím lžičku domácí ostružinové marmelády.

Postavil misku na podlahu a kocour se hladově pustil do jídla.

Kristián si ostružinovou marmeládou namazal patku chleba a vestoje ji snědl. Přitom uvažoval, co bude dneska dělat. Může jít s Teem ke starému pivovaru. Tam to vypadá dobrodružně. Anebo do parku za pivovarem. Třeba potká někoho ze třídy. Ale měl by taky koupit chleba. Anebo – zadržoval se na misku zralých meruněk – může upéct koláč!

Nakoukl do ledničky a zjistil, že na těsto na koláč chybí ještě máslo. Z modré krabičky na polici vybral peníze a zatím je položil na pult. Zašel do koupelny, kde se v umyvadle ošplouchl a vyčistil si zuby. A jen co to provedl, Teo mu zezadu vyskočil na rameno.

Tak se oba spatřili v protějším zrcadle. Černý kocour s šikmýma jantarovýma očima a dvanáctiletý kluk s hnědýma očima a černými vlasy, které se rozčuchaně vlnily skoro k ramenům.

„Že nám to spolu sluší?“ zazubil se Kristián. „A česat se teda nebudu,“ zavrtěl rozhodně hlavou, jelikož kromě vstávání nesnášel i hřeben.

Brzy nato vyrazili tichou liduprázdnou ulicí. Blížilo se poledne, letní slunce naplno sálalo. Ve výhni se tetelil vzduch a asfaltové záplaty na chodníku měkly a voněly jako čerstvé temperové barvy. Kocour na vodítku poslušně ťapal a chlapec s batůžkem na zádech si hrdě vykračoval. O prázdninách většina dětí z Prahy někam odjela. Ale Kristián by s nikým neměnil. Ačkoliv – k moři by jel rád. U moře ještě nikdy nebyl. Vypravil by se na jih i na sever, jen aby to moře na vlastní oči viděl. Jakou silou se asi vzdouvají vlny? A kdy nastane okamžik, kdy se na hřebeni zlomí a s burácením se rozprsknou do bílé pěny?

Ale do mořského burácení už zacinkaly tramvaje. Kristián se blížil k náměstí Bratří Synků.

Tady bylo živo. Rozlehlé náměstí obklopovaly secesní domy s novými barevnými fasádami a spoustou obchůdků a restaurací. Uprostřed kvetl parčík a podél něj projížděly tramvaje. Měly tu zastávku. Sotva jedna tramvaj zastavila, vyhrnuli se z ní cestující. Ti čekající zase netrpělivě nastupovali. Lidé většinou pospíchali sem a tam, protože neustále potřebovali něco stihnout. Ovšem když se objevil chlapec s vycvičeným kocourem, přece jen se někdo zastavil a překvapeně neobvyklou dvojici sledoval.

Kristián ty zvědavé pohledy dobře znal. Někdy se tvářil, že je nevnímá. Jindy se přátelsky usmíval. Záleželo, jakou měl zrovna na lidi náladu. Dneska měl převýbornou.

Nejdřív s Teem zašli do vietnamského krámku, kde koupili máslo.

„Moc krásný kocka,“ potřásl hlavou drobný obchodníček.

„To je kocour. Jmenuje se Teo,“ upřesnil Kristián.

„Teóóó?“

„Správně,“ zasmál se Kristián.

„Dostane něco,“ zvedl prst obchodníček a vylovil zpod pultu zabalený kočičí pamlssek.

Kristián poděkoval a s čtyřnohým kamarádem pokračoval dál do sousedního pekařství.

„Á, kluci jsou tady!“ vítala je vesele prodavačka, halasná baculatá paní s obarvenou blondátou ofinou. „Co si dáte?“

„Jenom chleba,“ odpověděl Kristián.

„A koláček žádný?“

„Koláč dneska upeču,“ neodolal Kristián, aby se trochu nepochlubil.

„Ty umíš péct?“ zarazila se prodavačka nevěřičně.

„Docela jo,“ pohodil hlavou Kristián.

„No to musí mít tvoje maminka radost, že má doma takového šikovného pomocníka,“ přímo zaklokotala a Kristián v rozpacích pokrčil rameny.

Co taky na takovouhle větu říct? Radši honem strčil menší bochník chleba do batohu, zaplatil a s úlevou pekařství opustil.

Hodiny na náměstí ukazovaly dvanáct. Právě čas, kdy mu maminka pravidelně volala. Zatím se neozvala, a Kristián pospíchal domů, aby jí mohl oznámit, že koláč už peče. I Teo

svorně zrychlil krok. Pokaždé věděl, co je třeba udělat. Bez vysvětlování. Byl to zkrátka obdivuhodný kocour.

Doma se chlapec ihned pustil do díla. V jedné míse uhnětl z mouky, másla, jednoho vajíčka, mléka a cukru vláčné těsto. V druhé si připravil drobenku. Potom těsto rozprostřel na pekáč, pokladl na něj půlky meruněk a navrch posypal drobenkou. Počíнал si jako zkušená hospodyňka. A když celý ten skvost vložil do rozpálené trouby, spokojeně si oprášil ruce.

Netrvalo dlouho a bytem se linula vábná sladká vůně. Jenže maminka pořád nevolala, a to Kristiána čím dál víc znepokojovalo. Až sám vytukal její číslo.

Na druhé straně se ozval monotónní táhlý tón.

Chlapec napnutě čekal. Konečně ji uslyšel!

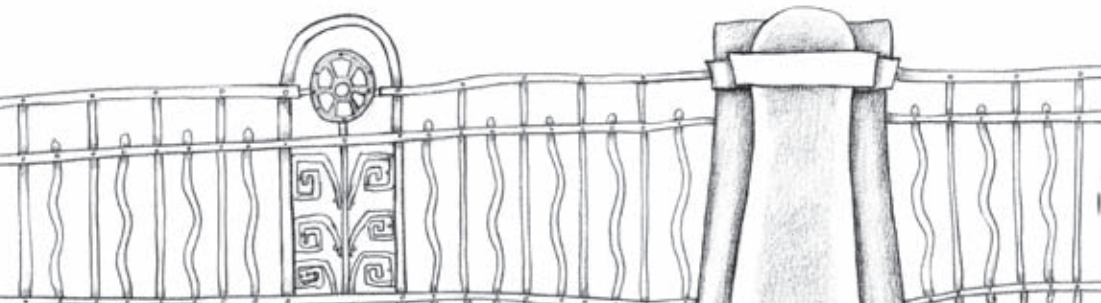
Mluvila však divně, nepřítomně a blábolivě: „To jsi ty... Kristiáne... Kristiáne... Já jsem... Co... co děláš? Ty moje... moje sluníčko...“

„Mami, ty jsi opilá!“ vykřikl.

A vtom se hovor přerušil.

Kristián okamžitě zavolal znovu. Tentokrát automat zahlásil, že volaný účastník je dočasně nedostupný.

Chlapecovo srdce se roztlouklo na poplach. Břicho mu sevřela úzkost. Už ji skoro zapomněl, tuhle úzkost. Ale teď se odněkud zevnitř vynořila zpátky. Připomenula mu dobu,

kdy se maminka vracela domů pozdě v noci, a všechno padalo, jak se opile potácela po bytě. A on se bál a zdály se mu strašné sny. Ráno běžel ospalý do školy, malý prvňáček, a ta babizna dole v přízemí za ním vyhrožovala: „Nemysli si, že nevím, jak to u vás chodí. Máma se courá a z takovejch kluků, jako jsi ty, vyrostou akorát grázlové. Ale já zavolám sociálku, a ty skončíš pěkně v děcáku!“

O moc víc si toho nepamatoval. Ani nechtěl. Byl rád, že to už dávno pominulo. Že je to nenávratně pryč. A teď tohle! Je to zpátky? Vždyť by měla být v práci! Co se děje?!

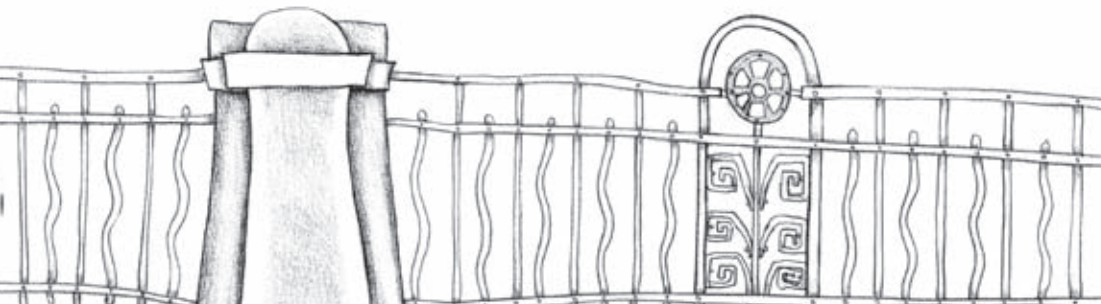
Marně zkoušel volat znovu a znovu. Vtom ucítil, že se koláč připaluje. Běžel do kuchyňky a rychle vytáhl pekáč z trouby. Stihl to akorát. A přesto mu najednou bylo do breku.

„Pitomej koláč,“ procedil skrz zuby a po chvilce dodal: „Pitomá prodavačka.“

Černý kocour se na něj udiveně zahleděl.

Kristián ho vzal do náruče. Jakmile se k němu Teo přitulil, bylo mu mnohem líp. Uklidnil se. Třeba jenom něco slaví v práci, pomyslel si. Třeba jí spadl mobil a rozbil se. Určitě se večer vrátí.

„Ještě že tě mám, Teo,“ pronesl tiše Kristián a jeho nejmilejší kamarád ho objal packami kolem krku.

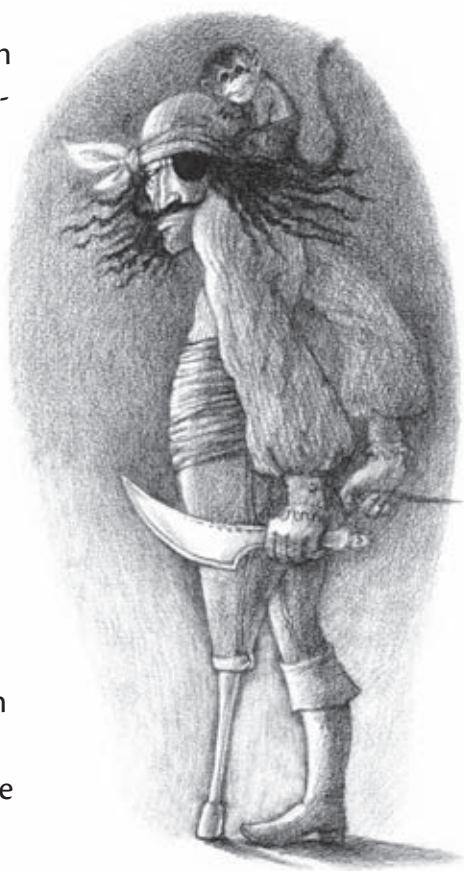

Čekání a rozhodnutí

Ten den Kristián už nikam s Teem nešel. Celé odpoledne čekal, kdy se maminka vrátí. Bloumal po bytě, jedl koláč, pozoroval dvůr, hrál si s kocourem, kreslil si lodě a četl svou oblíbenou knížku o pirátech. Hlavním hrdinou byl vůdce pirátů, kapitán Krev s jednou protézou a jedním okem, kterému nic neuniklo.

Chlapec se natolik začetl, že na všechno kolem zapomněl. Ale začínalo se stmívat, a on si uvědomil, že maminka stále nepřichází.

A nastala noc a on cítil čím dál větší strach. Bylo tak skličující nic nevědět a jenom doufat, že se najednou ozve klíč v zámku. Kdyby ho Kristián uslyšel, letěl by ke dveřím jako blázen. Bylo by mu úplně jedno, jestli je maminka opilá, nebo není, byl by šťastný, že je doma.

Jenže žádný klíč se nezasunul, žádný zámek necvakl a Kristián po celou dobu ležel v posteli s Teem vedle hlavy a upřeně zíral do tmy.

Co když se jí něco stalo? Co když ji porazilo auto, představoval si. Co když leží v bezvědomí v nemocnici? Anebo...

Ale to ne! Ne! Určitě žije!

Kristián bezmocně sevřel pěsti a srdce se mu opět rozbušilo. Co má udělat? Volat do nemocnice? Zajít do butiků? Nebo rovnou na policii? Pokud se však vypátrá, že je maminka někde opilá, co bude dál? Přijedou muži v pláštích a odvezou ho do dětského domova? Ale co bude s Teem? Kam se poděje...?

Nemůžu se přece rozloučit s Teem, zachvěl se Kristián a vzápětí se vyděsil – třeba ta strašná baba z přízemí šmíruje za oknem a zlomyslně se pochechtává, že se blíží příležitost ty muže zavolat!

„Nikdy! To teda nikdy!“ vykřikl Kristián do tmy, až se černý kocour vylekaně napřímil. „Neboj se, Teo,“ přivínil si ho Kristián. „To víš, že tě nikomu nedám. My dva zůstaneme spolu.“

A kocour něžně olízl Kristiánovy slzy.

Nebe už začínalo blednout, na dvoře se rozezpívali ptáci, když oba po dlouhé probdělé noci usnuli.

Sotva se Kristián odpoledne probudil, běžel do mamincina pokoje. Nebyla tam! Na prázdném gauči ležely pouze ozdobné polštářky. Přesně tak, jak je tam včera ráno po ustlání rozmístila. Tři vpravo a dva vlevo.

Tři vpravo a dva vlevo, opakoval si v duchu Kristián, jako by nechápal, proč dala zrovna tři vpravo a dva vlevo. Jako by těch pět rozmístěných polštářků bylo to poslední, co tu po sobě zanechala.

V rohu pokoje usychaly zelené lístky fíkusu. Kristián kytku zalil konývkou. Poslouchal tichounké vpíjení žíznivé země. Zalil ještě jednou a znenadání si pomyslel: Až odejdu, ten fíkus uschne. A to bylo poprvé, kdy ho napadlo, že mu nezbyde nic jiného než odejít.

Rozhlídl se po celém pokoji – po obrázcích na zdech, po starém prošlapaném koberci, po maminciných věcech na poličkách, po kulatém dřevěném stole, u kterého si povídali, a zaplavila ho nesmírná lítost.

Přesto opět čekal.

S nadějí nechal na pekáči i půlku koláče a pro sebe si namazal krajíce chleba s ostružinovou marmeládou. Vydrhl dlažbu na chodbě. Vyblýskal oprýskanou vanu, dokud nesvítila bělostí. Umyl sporák. A mezitím zkoušel volat, přestože hlasová schránka pokaždé tupě oznámila, že volaný účastník je nedostupný.

A přišla další noc, stejně probdělá jako ta předchozí. Opuštěná noc s nastraženýma ušima a přituleným Teem. Kristián vzpomínal, jak loni v létě s maminkou trhali na Šumavě ostružiny, z kterých uvařila tuhle marmeládu. Ale

on moc netrhal, radši si je rovnou strkal do pusy. Maminka se smála, že má celou pusu fialovou. Tak nahlas se smála, až to i jeho rozesmálo. A když si na to teď v noci vzpomněl, chtělo se mu zase smát, třebaže to bolelo. Všechno, na co si s ní vzpomněl, ho uvnitř bolelo, a současně sladce konejšilo. Dokud ho s rozedněním nepřemohl spánek.

Jenže ani následující den se v jejím pokoji nic nezměnilo.

„Tři vpravo a dva vlevo,“ zašeptal Kristián a zaznělo to jako pět osudových úderů.

Jako výzva, že je načase se rozhodnout.

Má napsat dopis?

Ovšem co když sem už dneska skutečně vrazí nějaká četa mužů v pláštích? Povede ji ta baba z přízemí a bude u nich vítězně šmejdit. Jestli ten dopis pro maminku objeví, všechno, co Kristián napíše, si přečte.

Nemůže ho napsat. Ale může si vzít něco na památku.

Postupně si do batohu sbalil pár nejnutnějších věcí. I svou nejoblíbenější knihu o pirátech. Do peněženky vložil peníze z modré krabičky. Sto osmdesát dva korun. Nebylo to moc, ani málo. Pro začátek se hodily. Nakonec vzal do ruky maminčin náramek z narůžovělých kamínků. Ten kámen se jmenoval růženín a podle světla měnil odstíny. Kristián si náramek navlékl na zápěstí.

Pak Teovi připnul kšíry.

Všechno se zdálo prosté a jednoduché. Naposled prošel bytem. Naposled se podíval oknem. Podvečerní slunce zbarvilo dvůr dočervena. Všude se vznášela neviditelná křehká tesknost.

„Sbohem,“ zvolal rozechvěle Kristián, překročil práh a zamkl dveře.

V přízemí minul po špičkách dveře bytu nenáviděné obyvatelky. Ani nedýchal. A byl venku! Volný a v bezpečí.

Nevěděl, kam jít. Netušil, co bude. Nevěděl vlastně vůbec nic. V tu chvíli se však ničeho nebál. Teo vedle něj poslušně ťápal. A Kristián kráčel tichou letní ulicí vstříc neznámé budoucnosti.

Cesta do neznáma

Nejprve oba prošli náměstím Bratří Synků. Za ním zabočili na křižovatce doleva, takže na pravé straně se brzy objevila zchátralá, avšak stále pozoruhodná budova pivovaru s vysokým komínem. Dole zarůstaly otlučené cihlové zdi divokým houštím a kopřivami. Kristián ovšem dávno propátral, jak se dostat dovnitř.

„To by bylo sídlo!“ hvízdal si sám pro sebe.

Jenže pivovar byl příliš blízko. Musel dojít až tam, kde ho nikdo nepozná, kde bude pro všechny jenom kluk s kocuřem.

Pokračovali tedy po hlavní ulici. Vlevo se táhla hranatá šedivá budova divadla pokrytá barevnými poutači lákajícími na představení. Herci s nalepenými knírky a herečky v nakadeřených lokýnkách se na nich pitvorně a poněkud zkameněle usmívali. Zato vpravo, kousek od chodníku, šuměl potok Botič.

Náhle sebou Teo škuhl a Kristián zahlídl, jak se po kamenném břehu mihl vypasený potkan. Zmizel ve vodě i s tlustým ocasem a chlapec se štítivě otrásl. Potkany nesnášel

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.